

їх дотримуватися та поважати, запобігаючи проявам недобросовісності як з боку учасників ринку, так і контролюючих органів.

Список використаних джерел:

1. Саниахметова Н.А. Підприємницьке право в питаннях і відповідях. Навч. посіб. // Н.А. Саниахметова. – [Електронний ресурс]. – Джерело доступу: <http://ibib.ltd.ua/nedobrosovestnaya-reklama.html>.

2. Цebak І. Реклама і недобросовісна конкуренція // І. Цebak. – [Електронний ресурс]. – Джерело доступу: <http://juryst.lviv.ua/articles/category/3/message/68/>

3. Шимко А. Недобросовісна реклама – чи особливості торгових звичаїв у конкуренції (ч.1) // А. Шимко. – [Електронний ресурс]. – Джерело доступу: <http://pharma.net.ua/publications/articles/18274-nedobrosovisna-reklama-chi-osoblivosti-torgovix-zvichayiv-u-konkurenciyi-chastina-1/>

Олександр КОЗУРАК
науковий керівник
к.е.н., ст. викл. Сабелька Т.І.
ІФННІМ ТНЕУ

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Потужна банківська система є необхідною умовою забезпечення сталого економічного зростання в Україні. В умовах побудови в нашій країні ринкової економіки, банківська система перебуває на етапі формування, а її активне становлення і розвиток стримуються низкою причин, серед яких насамперед недосконала державна стратегія діяльності та розвитку вітчизняної банківської системи, низький рівень капіталізації українських банків та проблема ефективності банківської системи і способів її оцінювання.

Банківська система України є однією із найрозвиненіших елементів господарського механізму, оскільки її реформування було розпочато раніше, ніж інших секторів вітчизняної економіки. Разом з тим, незважаючи на всі позитивні зрушення, залишається низка невирішених проблем, серед яких автор Возняк В.Ю. виділяє наступні [1]:

1. Низький рівень капіталізації комерційних банків. За цим показником вітчизняні банки суттєво відстають від іноземних. Причиною цього є те, що значна кількість новоутворених кредитних інститутів була заснована для розв'язання проблем фінансово-промислових груп.

2. Брак довіри населення до банків зменшує мобілізацію ресурсів банками порівняно з потенційними можливостями. Рівень довіри населення до банків в Україні все ще значно нижчий, ніж у країнах із високорозвинутими ринковими економіками і банківськими системами.

3. Висока концентрація капіталу у групі найбільших банків (така практика може призвести до розширення практики домовленостей і змов

великих банків між собою у проведенні власної діяльності, наприклад, у встановленні цін на банківські послуги).

4. Слабка диференціація банківських послуг. Якщо поглянути на кількість банків та їх філій у розрізі регіонів, то фактично кожен регіон характеризується досить високою конкуренцією банківських установ, які в основному представлені філіями банків, майже усі головні офіси банківських установ розташовані у м. Києві.

Основні проблеми розвитку вітчизняної банківської системи можна поділити на зовнішні, які лежать поза її межами, і внутрішні, які обумовлені внутрішньо-банківськими особливостями їх функціонування в конкурентному середовищі.

До основних зовнішніх проблем, які спричиняють найбільший вплив на розвиток банківської системи, можна віднести: повільні темпи ринкових перетворень вітчизняної економіки; наявність макроекономічних диспропорцій, особливо значного дефіциту державного бюджету; нестійкий і недостатньо прозорий фінансовий стан значної кількості підприємств; недостатній розвиток фондового ринку, ринку нерухомості, а також відсутність ринку землі; низький рівень довіри з боку населення до окремих банків, недостатній рівень захисту прав кредиторів і вкладників та інші.

До внутрішніх проблем, притаманних самій банківській системі, можна віднести: недостатній рівень капіталізації та концентрації банківського капіталу, низький рівень корпоративного управління в банках, недостатній рівень управління банківськими ризиками, вузький спектр банківських послуг і продуктів, недостатній рівень прозорості діяльності та комунікацій з інвесторами і населенням тощо.

Чітке визначення проблем функціонування вітчизняної банківської системи на сучасному етапі дає можливість окреслити основні напрями їх подолання та розвитку банківського сектору в середньостроковій перспективі. До таких напрямів слід віднести:

- 1) подальші кроки щодо підвищення рівня капіталізації банків і забезпечення їх надійними джерелами ресурсів;
- 2) розширення спектру послуг, що надаються банківськими установами, підвищення їх якості та конкурентоспроможності на ринку банківських продуктів;
- 3) широке запровадження міжнародних стандартів корпоративного управління у практику господарювання вітчизняних банків;
- 4) розвиток систем ризик-менеджменту та вдосконалення управління ризиками як один із напрямків досягнення фінансово-економічної безпеки та надійності українських банків;
- 5) підвищення рівня забезпечення захисту прав кредиторів і вкладників банків.

Протягом останніх років відбувається активний процес інтеграції банківської системи України у світову фінансову систему на основі адаптації до єдиних загально визначених вимог функціонування та регулювання. А тому в нинішніх умовах стратегічним завданням Національного банку України є

подальша розбудова стійкої, ефективної, конкурентоспроможної банківської системи, яка б сприяла довгостроковому економічному зростанню країни, її фінансовій безпеці та була здатна без загроз національним інтересам інтегруватися у світовий фінансовий простір.

Список використаних джерел

1. Возняк В.Ю. *Проблеми та перспективи розвитку банківської системи в Україні* / В.Ю. Возняк. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://libfor.com>.

2. Д'яконова І. *Пошук стратегії розвитку банківської системи України в умовах глобалізації фінансових ринків* / І. Д'яконова // *Вісник НБУ*. - №2, 2008. – с. 26-31.

3. Колобов Ю.В. *Проблеми і перспективи розвитку банківської системи України* / Ю.В. Колобов // *Вісник Університету банківської справи Національного банку України*. – 2011.- № 3 (12).

Роман ГУЧОК
науковий керівник
к.е.н., ст. викл. Сабезька Т.І.
ІФННІМ ТНЕУ

ПРИВАТИЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО МАЙНА В УКРАЇНІ: СУЧАСНІ РЕАЛІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Питання приватизації державного майна завжди було й зараз залишається актуальним з огляду на планові соціально-економічні зміни, що грядуть в Україні.

На шлях приватизації державного майна Україна стала ледве не з перших днів здобуття незалежності, що зумовлено переходом до ринкових методів господарювання.

У статті 1 Закону України “Про приватизацію державного майна” від 4 березня 1992 р. № 2163-ХІІ зазначено, що метою приватизації державного майна є підвищення соціально-економічної ефективності виробництва та залучення коштів для здійснення структурної перебудови національної економіки, а вже у другій статті цього ж Закону вказано, що основними пріоритетами приватизації є підвищення ефективності виробництва та мотивації до праці, прискорення структурної перебудови і розвитку економіки України [1]. На виконання цих положень Кабінет Міністрів України постійно затверджує новий перелік об'єктів державної власності, що підлягають приватизації (наприклад, актуальною зараз є Постанова Кабінету Міністрів України “Про проведення прозорої та конкурентної приватизації у 2015-2016 роках” від 12 травня 2015 року № 271 [2]).

Завершення приватизації як масштабного соціально-економічного проекту трансформації державної власності спочатку передбачалося на 2014 р., потім – на 2015, і планового переходить в 2016 рік зі значними ризиками